

Nüüd sur - nu - ke - ha ma - ta - me ja u - su - me kõik kind - las - ti, et

viim - sel päe - val rõõ - mu - ga ta jäl - le tõu - seb e - la - ma.

2. Muld tema on ja mullaks saab, sest Jumal teda äratab, kui surnud ja ka elavad kõik kohtu ette tulevad.	3. Hing elab ikka Jumalas, kes tema peale halastas ja võttis Poja verega ta patust teda puhasta.	4. Kõik tema mure, vaev ja piin on lõpule nüüd jõudnud siin. Ta kandis risti ilma peal, on surnud, elab siiski seal.

*Viis: "Nun lasst uns den Leib begraben"
Georg Rhau, 1488-1548.
Sõnad: Michael Weiss, 1488-1534.*